

Alacasında Baharın

— Fulya Codal · 05 Şubat 2012

...

sudan zamanlardı
akrebin terkisinde akardık
bir gelincik duvağında ağlarken
yıldızlar şamdanlarda yanardı
ve biz susardık
kumdan düşler içinde

her şey aynıydı
eskiden ve şimdi
insanlar duvarlara
duvarlar insanlara
benziyordu
gidenler makul
kalanlar vakurdu

değişmiyordu işte
iki kere iki denklemi
dünyaya kafa tutuyordu
usanmadan yine birileri
bense
satırları bölüyordum
can'ım yandığında
can kırıklarıyla

hep aynı teraneydi
sokak çalgıcılarının sustuğu
gümüş balıklarına söylenen yalan
hep aynıydı
aynanın tersten sekmesiydi yüzümüze
ve düşmeden / düşlerden
kule yapmaktı
kalbin zümrüt tepelerine

görmezden geliyordum
sahtelikleri
ümidimi kölelik sanan spartaküs'leri
affetmeyi alçaklık sanan garipleri
öfkeleriyle suçsuzları bile
çiğ çiğ yiyen ejderleri
ve riyakar çığlıklarını
duymazdan geliyordum

her şey aynıydı yani
sen gelmezden evvel
direnmekten başka amacım yoktu
hayata boyun eğiyordum

mor odalarımda saklı yalnızlığım vardı
kül kokan karanlığın yüzleri gibi
kıyıma vuran dalgalarda / sesin
çoğalıyordu şehrin kalabalığına karışarak
ve hiçbir sabah turnalar uçmuyordu
saklambaç oynadığımız göğün sularında

oysa her şey gibi
bizde bir şeydik
belki bir âmâ dokunuşuyduk evrenin aynasında
kendi rengimizde kaybolmuş
bir derviş duasıydık belki
içimizdeki sızıya karışıp duran...

şahane acılarla geçiyordu günler
derinliğimi sınıyordum aşk devrimlerinde
meydan okur gibi sevgime
eylemlerce, mitinglerce boy gösteriyordu heybetim
çığlık çığlığa propagandalarda
sloganlar atıyordum
aşktan hallice

göz yaşartıcı spreylere öykünmüş
şarkılar dinliyordum
dilime yapıştıyordu

tadı
tuzlu tenimin
ihtişamlı ruh tanklarına teması
canımı acıtıyordu
ihamet copları derime değerken
muhteşem azaplara
kurban oluyordu soluğum

sen yoktun
tuvalime düşen siyah saçlarında
her şey gibi
yarım kalmış yanımla
yarım kalmış bir resimdin
bir türlü renklerini tutturamadığım
onca yorgun çırpınışlar
düşerken kanatlarımdan
izbe bir haykırıştın / maviye kaçıp duran

sonra geldin
yüreğimde izdiham yaratırcasına
türküler böyle içli, böyle dokunaklıyken
yaralarımı deşmeden
çiçeklere basmadan
kuşları ürkütmeden
öyle çıkarsız, öyle sorgusuz
güvenli bir limana demir atmış gibi
emindim
sağlam yaralarla gelmiştin
beni incitmezdin
direnmedim

uçsuz bir kalem gibi
sözlerim varmazken
umarsız satır aralarına
nimet gibi geldin
alacasında baharın
kelepçeli kalbime
anahtar uyduramazken
tılsımı kırmalıyım dedin

ıkageldin

hořgeldin

(Abdulkadir Bostan - Fulyaa)

mayıs/2011

*Abdulkadir BOSTAN'a teőekkürlerimle..

.